

VIRŠOTNE

Latvijas Alpinistu Savienības biļetens

Nr.1, Decembris 2000

**Zigis, kas
uzkāpis 500
viršotnēs**

**Josefīti: uz
Lielās Sienas**

**"Alpu stila"
mācība**

Zelmas '2000

Pret kalnu uz virsotni!

Te nu viņš ir — ilgi gaidītais Latvijas Alpinistu Savienības informatīvais biļetens. "Virsothe". Ņemiet par labu, kāds nu ir iznācis, jo tā ir pirmā "Virsothe". Tā teikt, iesācēju maršruts. Pirmās virsothes nekad nav nedz sarežģītākās, nedz prasīgākās. Un tomēr — pirmā virsothe vienmēr ir tikai viena. Tāpēc mēs to atcerēsimies īpaši.

Šķiet tikai retais Latvijas kalnos kāpējs nebūs dzirdējis nosaukumu "Pret kalnu". Nu jau leģendārs kādreizējais Latvijas alpinistu informatīvais biļetens, kas iznāca daudzus gadus. Vecākās paaudzes kalnos kāpējiem tas ir labā atmiņā, savukārt jaunākiem, kas kāpt sākuši tikai deviņdesmito gadu beigās, tas ir tikai leģenda. Patiesībā leģenda tas ir nu jau arī vecākās paaudzes kāpējiem, jo tikai retais vairs atceras, kad isti iznāca beidzamais šis melnbaltās brošūriņas numurs ar tradicionālo kāpēju uz vāka. Tagad "Pret kalnu" ir aizgājis leģendām apvīto pulkā, gluži tāpat kā, piemēram, Oliņkalns.

Kāpēc "Virsothe"? Kāpēc ne "Pret kalnu" turpinājums? Tāds jautājums daudziem noteikti ir jau uz mēles. Nu, pirmkārt, mēs neesam "pret" kalniem. Turklāt ne mazāk svarīga par uzkāpšanu kalnā ir arī nokāpšana no tā. Šī iemesla dēļ mēs ilgstoši domājam par jaunu, atbilstošāku nosaukumu alpinistu biļetenam. Otrkārt, ja reiz "Pret kalnu" jau krietni pasen bija ierindojies leģendu pulkā, vai vajag to traucēt? Aiztecējušu ūdeni nesasmelsi... Tā radās "Virsothe".

Jāuzsver, ka "Virsothe" kā Latvijas Alpinistu Savienības oficiālais informatīvais biļetens ir pilntiesīgs "Pret kalnu" mantinieks. Šogad iznāc tikai viens biļetena numurs, bet nākotnē mēs plānojam izdot to vismaz divas reizes gadā. "Virsothe" apkopos informāciju par kalnos kāpšanas aktivitātēm Latvijā. Te būs atrodamas intervijas ar kāpējiem, kalnu apraksti, sacensību rezultāti, informācija par Latvijas Alpinistu Savienības aktivitātēm utt.

Baudiet "Virsothi" un gaidiet nākamo. Jo tikai retajam, kas uzkāpis pirmajā virsothē, negribas kāpt nākamajā. Mums gribas!

Normunds Lisovskis
"Virsothes" redaktors

Latvijas Alpinistu Savienības valdes loceklis

"Virsothe" — Latvijas Alpinistu Savienības informatīvais biļetens
© LAS. Materiālu pārpublicēšanas gadījumā atsauce uz "Virsothi" obligāta.

Redaktors: Normunds Lisovskis (mob: 9234322, e-pasts: normunds@ri.lv)
Dizains: Elina Ducmane
Adrese pasta sūtījumiem: Tērbatas iela 4, Rīga LV-1017
LAS internetā: las.climbing.lv
E-pasts: valde@climbing.lv

ALPINUS sporta un ikdienas apģērbi

Sporta apģērbi un inventārs

Puškina ielā 7,
tāl. 7212772, tālr./fakss 7224456
Darba laiks:
pirmdien — piekdien 10.00–18.00
sestdien 10.00–16.00

Arvien augstāki sasniegumi sportā un pieaugošais dzīves līmenis ikdienā uzstāda augstas prasības apģērbu izgatavotājiem. Arvien vieglāks, arvien siltāks, vēja un ūdens pilnīgi necaurlaidīgs, bet vienlaicīgi "elpojošs" — tā ir recepte augstu panākumu sasniegšanai sporta un ikdienas apģērbu izgatavošanā. Šie apģērbi domāti visiem, kas prot novērtēt komfortu, atrodoties svaigā gaisā jebkuros laika apstākļos.

ALPINUS piedāvā apģērbu komplektu, kurš labvēlīgi ietekmē Jūsu ķermeni — daudz slāņainu "aktīvo" apģērbu, kurš ļauj Jūsu ādai brīvi elpot un palīdz uzturēt Jūsu ķermeņa termisko līdzsvaru.

Rhovyl'on — veļa, kas ātri novada ķermeņa mitrumu uz nākošajām apģērba kārtām.

Polartec — puloveri, jakas un bikses, kas neparasti labi sargā no aukstuma.

Gore-tex — ūdens un vēja pilnīgi necaurlaidīgās virsējās jakas izveda ķermeņa izdalītos sviedrus uz āru, ļaujot ādai brīvi elpot.

Īsāk sakot, ALPINUS piedāvā mūsdienīgumu, labsajūtu un ērtību apģērbā. Laika apstākļus ceļojumā neizvēlas, taču Jūs varat izvēlēties atbilstošu apģērbu, kas pasargās jebkuros laika apstākļos.

Baltijas valstu XXXXII alpīnisma čempionāts

Vilņa, 25.11.2000.

Tiesnešu kolēģija

Galvenais tiesnesis: Vilius Šaduikis (Lietuva)

Sekretāre: Aurēlija Mozūraityte (Lietuva)

Tiesneši: Sigismunds Grohovskis (Latvija),

Marks Kuzāns (Latvija)

Čempionāta rezultāti

I Tehniskā klase

I vieta. Half Dome (2696m, ~Rus. 6a) — K. Liepiņš,
J. Kīgurs (Latvija)

II vieta. Ural (4150m, ~Rus. 5b) — A. Peseckas,
D. Mīlašius, A. Bazys (Lietuva)

III vieta. Rotvand (2806m, ~Rus. 5b) — J. Osis,
R. Laveikis, A. Migla, L. Lurie (Latvija)

IV vieta. Pizzo Badile (3305m, ~Rus. 5a) — K. Liepiņš,
N. Lisovskis (Latvija)

V vieta. Mt. Kenya (5199m, ~Rus. 4b) — K. Liepiņš,
V. Vanags, N. Lisovskis (Latvija)

VI vieta. Piccolo Lagazuoi (2778m, ~Rus. 4b) — J. Osis,
R. Laveikis, A. Migla, L. Lurie (Latvija)

VII vieta. Mont Blanc (4807m) — V. Barkevičs,
A. Pažarauskas, Š. Motiejūnas, V. Biekša,
J. Konstantinova (Lietuva)

II Augstkalnu klase

I vieta.* Gasherbrum II (8035m, ~Rus. 5a) — I. Pauls (Latvija)

III Pārgājienu klase

I vieta. Altajs (5 gr. kat.) — vad. V. Leonenko (Lietuva)

II vieta. Altajs (4 gr. kat.) — vad. B. Vaičiulis (Lietuva)

III vieta. Altajs, Čuja (4 gr. kat.) — vad. D. Rusakevičs
(Lietuva)

IV vieta. Tjan Šans (3 gr. kat.) — vad. E. Šaženyte (Lietuva)

IV Starprepublikāniskā ieskaite**

I vieta. Lietuva (39 punkti)

II vieta. Latvija (35 punkti)

* Šajā klasē bija tikai viens pieteikums.

** Igaunijas komanda šajā gadā neiesniedza nevienu
atskaiti.

Ilgvars Pauls — Gašerbrumā II

Alpinists Ilgvars Pauls 22. jūlijā agri no rīta sasniedza 8035 m
augsto Karakoruma virsotni Gašerbrums II (G II).

Pauls uz Karakoruma devās jūnija vidū, lai starptautiskas eks-
pedīcijas sastāvā mēģinātu sasniegt Karakoruma kalnos esošas
divas vairāk nekā astoņus tūkstošus metru augstas virsotnes —
Gašerbrumu I un Gašerbrumu II. Taču šī vasara Karakoruma
kalnos bija raksturīga ar bagātiem nokrišņiem, kas ievērojami ap-
grūtināja uzdevumu visām ekspedīcijām uz Pakistānas astontūk-
stošniekiem — G I un G II, Broda smaili un K2. Lai gan sezonas
sākums bija daudzsološs un kalnos kāpējus iepriecināja ar vēl
nebijušu vēsti — jūnijā korejiešu ekspedīcijai izdevās sasniegt K2
virsotni, kas bija vienīgais panākums uz šā kalna beidzamo triju
gadu laikā. Diemžēl visas sekojošās ekspedīcijas sadūrās ar ļoti
smagiem sniega apstākļiem, un lavīnbīstamība kopā ar nestabilo
laiku kāpšanu padarīja praktiski neiespējamu.

Sasniedzot G II virsotni, Pauls turpina Kalnu fonda iecerēto projek-
tu — latviešiem uzkāpt visos 14 kalnos, kas augstāki par astoņiem
tūkstošiem metru. Šobrīd Pauls ir sasniedzis piecus astontūkstoš-
niekus — Daulagiri, Čo Oiju, Everestu, Lodzi un G II. Tāpat Ilgvars uz-
kāpis Šišapangmas masīva Centrālajā virsotnē (8008 m), taču šis
kalns netiek ieskaitīts virsotņu programmā, kamēr neuzkāpj Galve-
najā virsotnē, kas ir mazliet augstāka — 8027 m.

Uzziņai

Gašerbrums II — 8035 m augsta virsotne uz Pakistānas —
Kīnas robežas. Pirmie to iekaroja austrieši 1956. gadā. Kalns ir trīs-
padsmitais astontūkstošnieku augstuma rangā un tiek uzskatīts par
vienu no visvieglākajiem starp tiem. Cik nu viegls var būt astontūk-
stošnieks.

Alpīnistu tikšanās — katru otrdienu

Sākot ar 17. oktobri, Latvijas Alpīnistu Savienība katru otrdienu rīko tikšanās visiem kalnos kāpšanas interesentiem.

Tikšanās notiek Vecrīgā — Audēju ielā 5, trešajā stāvā, Jaunatnes Kristīgās Savienības telpās.

Ieeja atrodas blakus kafejnīcai "Fredis", un uz durvīm ir kodu atslēga — jāzvana un jāsaka, ka "dodas pie alpīnistiem".

Šeit var satikt citus kalnos kāpējus, pie tējas vai kafijas apspriest kāpšanas plānus,

sapņemt pieredzējušu ekspertu konsultācijas, uzzināt jaunumus ekipējuma jomā un par citu plānotajiem braucieniem.

Tiekamies otrdienās!

Zigis, kas uzkāpis 500 virsotnēs

Normunds Lisovskis

Sigismunds Grohovskis jeb, starp alpinistiem runājot, — Zigis: Latvijas alpinisma dzīva leģenda. Daudzus gadus ik vasaru strādājis Kaukāzā par instruktoru, pats uzkāpis vairāk nekā 500 virsotnēs. Savos 74 gados joprojām turpina aktīvi kāpt kalnos, vada kalnu alpinādes, turklāt joprojām var "ielikt" lielai daļai jaunāku kāpēju.

Tev bērnībā galva reiba no augstuma?

Reiba! Kad beidzām 7. klasi, aizbraucām ekskursijā uz Siguldu un Turaidu. Toreiz tur bija tikai veco nocietinājumu mūris, bez jaunā torņa un citām būvēm. Nu un mēs, čaļi, acimredzot, lai izrādītu drosmi meiteņu priekšā, sākam spēlēt uz tā mūra sunišus. Man gadījās paklupt, un es noteikti būtu nolidojis lejā, ja klasesbiedrs Kārlis Sarkans nenoreagētu un neuzveltos uz manas kājas. Karājos ar vienu kāju uz mūra, bet ar galvu virs Gaujas senlejas kraujas. Kad vēl divi biedri man palīdzēja tikt atpakaļ uz mūra, es uz vēdera aizlidu otrā pusē un izvēmos.

Pēc tam ilgus gadus nevarēju palūkoties uz leju no otrā stāva loga. Lidz kaut kādā 65. gadā, kad jau aktīvi nodarbojos ar tūrismu, bija jābrauc uz nodarbību Olinīkalnā, kur toreiz trenējās alpinisti. Nobijies biju ne pa jokam, taču, sev pašam par pārsteigumu, kad iekāros virvē virs kraujas, bailes bija pazudušas.

Vai vari atbildēt sev uz jautājumu, kāpēc kāp kalnos?

Man liekas, uz šo jautājumu neviens nevar loģiski atbildēt. Varbūt tagad, ja es būtu jaunāks, darītu ko citu — piemēram, lidojāt ar paraplānu. Jo tagad jau tā sporta aktivitāšu izvēle ir stipri lielāka, turklāt kalnu Latvijā nemaz nav.

Tāpat jau savulaik vēl nodarbojos ar sambo, braukāju ar laivām. Manā jaunībā nebija televizoru, tāpēc gandrīz katru dienu spēlējām futeni (futbolu — red.), kur gandrīz katra spēle beidzās ar kautiņu. Distanču slēpošanā man bija otrā sporta klase.

Tad jau ar kalnu slēpošanu arī nodarbojies? Ļoti populāra lieta starp alpinistiem.

Kā tad! Es pat vadīju "Lokomotives" ziemas divcīņas sekciju. Tajā ietilpa 30 km distanču slēpošana plus slaloms. Slaloma slēpes bijušas vienmēr, ziemās braucām slēpot uz Kaukāzu, Karpatiem.

Vai PSRS laikos sasniedzi visu, ko alpinists toreiz varēja vēlēties?

Visumā — jā. Diemžēl nepaguvu izpildīt sporta meistara normu, jo biju sasniedzis 40 gadu vecumu, kas ierobežoja līdzdalību mačos. Man pietrūka divas balles no divdesmit. Taču padomju sistēmas pēdējos gados palīdzēju šo normu izpildīt diviem citiem Latvijas kāpējiem.

Apstākļu sagādīšanās dēļ netiku arī pie Sniega Leoparda goda nosaukuma, ko piešķīra par četrpaužu PSRS virsotni — Komunisma, Korženevskā, Uzvaras un Ļeņina smaili — iekarošanu. Uzvaras smailē nedabūju kāpt tādēļ, ka tajā laikā bija konflikts ar Ķīnu, uz robežas ar kuru kalns atrodas. Tā vietā uzkāpu Hantengri, kas tikai dažus metrus zemāka.

Vai ar Tevi pašu ir gadījušies nelaimes gadījumi kalnos?

Esmu norāvis divreiz. Pirmā reize bija uz Inīļēka ledāja. Tajos laikos inventārs bija grūti dabūjams, tāpēc visādi centās to maršrutā neatstāt. Nostopojos ar ledus āķi un izcirtu ledū sēni (figūra virves aplikšanai — red.), bet, kad sāku laisties lejā, pēkšņi jutu, ka esmu ar kājām gaisā. Sēne nebija izturējusi, un es nolidoju metrus trīsdesmit kādā plaisā, kas, par laimi, bija pilna ar sniegu. Tik vien bija kā izbīlis un pilna mute ar sniegu.

Otro reizi norāvos Kaukāzā ar sniega čemodānu (blāķis — red.). Neko daudz gan nenolidoju un tiku cauri ar viegliem sasitumiem.

Kāpiens, kas palicis atmiņā visspilgtāk?

Protams, pirmais 5B — sienu maršruts uz Džailika Kaukāzā. Tas bija Francuzova maršruta otrais izgājiens. Vairākas virves bija pilnīgi vertikālas.

Arī tālākās Vidusāzijas sienas varu atcerēties pēc virvē. Principā kāpēji atceras visu, ja sasaistē iet kā pirmie.

Kur sapņo vēl uzkāpt?

Nu nav vairs pārāk lieli sapņi, jo apziņas, ka naudas nav un gadi arī vairs nav tie. Ja tomēr izdotos izrauties kaut kur tālāk, tad kāptu Denali (arī Makinlijs — red.) Ziemeļamerikā. Manuprāt, tas būtu skaisti.

Vai nav neliela skaudība, ka jaunajai alpinistu paaudzei tagad pieejami ir visi pasaulē kalni. Krāj tik naudu un brauc, kamēr tu visu mūžu nomalies pa vieniem un tiem pašiem — Kaukāzu, Pamīru, Tjanšanu.

Nav gan, jo par to, ko izdarījam mēs, tikpat labi jaunie var apskaust mūs. Manā alpinista grāmatīnā ir pāri par piecsimts virsotnēm, no kurām liela daļa ir augstas klases. Tagad neviens nemaz nevar atļauties, tā kā es savulaik — divus mēnešus strādāju par instruktoru kalnos. Drīzāk jaunie un vecie kāpēji var apskaust viens otru.

Par profesionālu alpinistu Latvijā nez vai kādam izdosies kļūt. Arī Ilgvars Pauls ar to sev iztiku nepelna, viņš vienkārši kāpj kamēr Kalnu fonds sponsorē.

Latvijā nav kalnu, taču alpinistu ir salīdzinoši daudz, turklāt arī spēcīgu. Vai tas tāds fenomens?

Nevarētu piekrist, jo cilvēkus kalni jau vienmēr ir vilinājuši. Bez tam patiešām spēcīgu alpinistu arī nav daudz. Augstkalnieki — Pauls, Kirsis, Zauls un vēl daži. Vai viņi ir pasaulē pazīstami? Pārāk ar viņiem nerēķinās, jo nav rekordu, nav pirmgājienu. Latvija nemaz nevar uzturēt nacionālo komandu, lai realizētu kādu pasaules klases projektu.

Arī ar tehnisko līmeni nevienam nepārsteigsim. Tas labi, ka Liepīnā var iziet Josemitu sienas, bet kurš vēl to varētu atkārtot no Latvijas?

Tomēr Latvijā ir tradicionāli augstāks al-

pinisma līmenis nekā tajās pašās kaimiņvalstīs.

Salīdzinot ar leišiem vai igauņiem mēs esam priekšā. Bet vienalga mūsu alpinistiem vēl daudz jāstrādā līdz patiešām augsta līmeņa sasniegšanai.

Arī savienībā mēs nebijām nekādi brieži. Atsevišķi alpinisti — jā, bet Latvijas komanda nekad augstāk par piekto vietu netika. Lai gān arī ar to varam lepoties, jo krievu alpinistu līmenis vienmēr ir bijis pasaules labāko līmeni.

Katru sestdienas rītu esi sastopams pie Aldara torņa kopā ar jauniešiem kāpējiem. Vai šī jauno apmācība sniedz gandarījumu?

Kaut kādu gandarījumu sniedz, un šad tad pat asinis uzdzien pašam aktīvāk trenēties. Jo, kad kaut ko dara viens, vienmēr ir atslābuma moments. Savukārt, barā viens otram uzdzien tempu, visi cenšas labāk.

Ja nebūtu jauno, es diez vai vēl tagad būtu kāpis kalnos. Un kad aizbraucu kopā ar viņiem uz to pašu Kaukāzu, daudz lielāks gandarījums ir, kad kalnu pieveic audzēknis nekā es pats. Man jau vairs nav svarīgi, vai es uzkāpšu Elbrusā pādsmito reizi — nekā jauna tur nav.

Ir gandarījums izvest jaunu kāpēju cauri izaugsmes procesam: no pirmā treniņa Aldarī, kad viņam dulferējoties lejā vēl bail uzticēties virvei un savai trīcītajai rokai, līdz pirmajai istajai virsotnei.

Kādi plāni nākotnei?

Braukt uz kalniem kopā ar jauniešiem kāpējiem, dalīties savā pieredzē. Šovasar bijām Bezenģijas rajonā Kaukāzā, kur izgājām Latvijas kāpējiem jaunus maršrūtus. Tā arī turpināšu.

www.vertikalex.lv
vieta, kur sākas piedzīvojums

JOSEMĪTI: uz Lielās Sienas

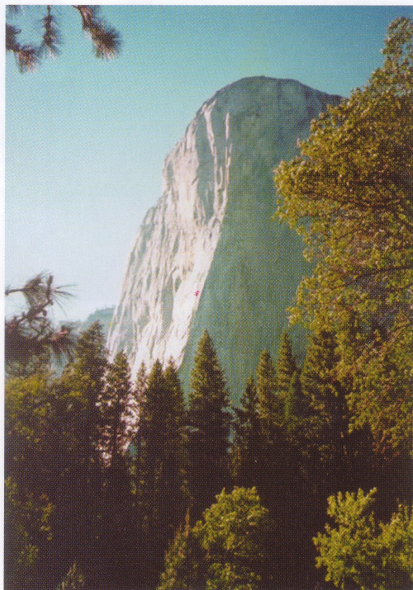
Kristaps Liepiņš

Tā jau arvien notiek, cilvēkam gribas ko jaunu, savādāku, lielāku un nesasniedzamāku. Jau daudzus gadus, kopš esam kāpuši nopietnus klinšu maršrūtus, prātā vienmēr ir bijis gan El Capitan, gan Half Dome vārds. Tās ir sava veida leģendas. Zināma vēsturiska līdzība tām ir ar Eigeru ziemeļu sienu Šveices Alpos un Grande Jorase ziemeļu sienu Monblāna rajonā, kas, tāpat kā Josemitu lielās sienas, ir piedzīvojušas alpinisma straujo attīstību, bet neskatoties uz to joprojām paliek tikpat skarbas un daudziem kāpējiem nepieejamas. Big Wall ir Lielā siena — vairāk kā kilometrs vertikālu klinšu... Vai tas nav vilinoši? Tādēļ arī mēs — Jānis Kīgurs un Kristaps Liepiņš kopā ar Austrijas alpinistu Norbertu Preiningu — devāmies kāpt Lielajās Sienās.

Pieejot pie El Capitan sienas, galva krietni jāatgāž, lai redzētu tās augšu! Sākām ar El Capitan Muir Wall. Kāpšana šajā maršrutā lielākoties ir uz mākslīgajiem atbalsta punktiem, klints apakšējā daļā plaisas vietām aizaugušas ar zāli, pimatnējo ledāju "nopolēti" klinšu "spoguļi", uz kuriem, cik vien tālu saskatāms, nav nevienas ievēribas cienīgas aizkēres, pārkāres un no pirmā skata nepārvaramas kamizes... Dienas otrajā pusē karstums kļūst nepanesams, nīkle burtiski izžūst, reizi pa reizei nākas lūgt piekabināt pie transporta vires un uzsūtīt augšā mazo somiņu ar ūdens pudeli.

Trešajā virvē (pirmā diena iet uz vakarpusi) ieslīpa plaisa zem kamizes sešu metru garumā ļauj sevi "apstrādāt" tikai ar diviem lielākajiem "frendiem". Nākas uz viena no tiem karāties un, stāvot ar kājām uz iekabināto kāpniņu pakāpiena, apakšējo zem sevis izņemt un pārlīkt to virs sevis, cik nu tālu var aizsniegties. Atkārtojot šo darbību un sešu metru garumā bailojoties, nonākam plaisas augšējā galā, kur tā paliek šaurāka un izzūd mitrā, sūnām noaugušā nišā zem lielas pārkāres. No šejienes jātraversē pa kreisi, lai nonāktu atpakaļ uz gludajām klinšu plāksnēm, un no tām — atkal uz augšu pa iekšējo stūri līdz nākošajām kamizēm.

Otrās dienas pusdienlaiks. Piektā virvē. Šķiet, četru metru "lidojums", kā rezultātā divi kreisās rokas pirksti kļūst asiņaini sāpīgi, pieliek tādu kā "punktu" mūsu divu dienu pūlēm kāpt pa Muir Wall maršrutu. Otrās dienas pēcpusdienā esam kādus simts

četrdesmit metrus "virs zemes", milzīgu gludu klints plāksni ielenkumā un mērķis — sienas augšējā mala — šķiet nesasniedzams. Esam izgājuši piecas virves no trīsdesmit trijām aprakstā minētajām... Izlidoja viens ieliktnis (kilis), nolidoju metrus četrus, izrāvu pamatīgus robus diviem pirkstiem, asinis tek aumaļām...

Jā, nav grūti izrēķināt, cik dienas vēl nepieciešamas, lai uzkāptu pa šo maršrutu. Septiņas, astoņas — ja laiks pieturas labs un negadās kāda aizķeršanās. Bet mūsu rīcībā kopā ir tikai desmit. Jāatkāpjas, jo esam pārāk vāji — fiziski, tehniski, taktiski un morāli. Trešās dienas priekšpusdiena paiet nolaizot augšup uzvilktu ekipējumu un atkāpjoties.

Pārspēlējām mūsu plānus uz vieglāku variantu — Half Dome Regular NW Face (VI 5.9 A2, RUS 6a). Vakarā kempingā, kurā dzīvo kāpēji no visas pasaules, gatavojamies nākošajam izgājenam. Ejām uz pilnīgu minimumu — pārtikā divi "PowerBar" (65 g smags proteīna, vitamīnu, minerālvielu un saldo "dranku" maisījums) un gabaliņš maizes ar sieru uz cilvēku dienā, ūdens — 2 litri dienā (minimums skaitās 2,5 litri...), gulammaiss un Gore-tex jaka, ekipējuma minimums...

"Atraujamies" no zemes, pareizāk gan no sniega, kas vēl saglabāties no ziemas milzīgās Ziemeļrietumu sienas pakājē, slēpjoties no karstās Kalifornijas saules. Pulkstenis rāda pusčetri pēcpusdienā. Lidz turnsai mums jātiek uz pirmā plaukta, citur nakšņot pat pusgulus nav iespējams.

Karsti. Bet varbūt tas no bailēm? Sviedri tek aumaļām, caur uzacīm ik pēc brīža acis ietek kodīgs šķidrums, kas pāri vaigiem un lūpām nonāk arī mutē. Vai bailēm arī ir garša? Ik reizi sniedzoties pēc jaunas aizķeres raupajā klints virsmā, nākas gar bīksēm vai kreķlu noslaucīt plaukstas un pirkstus, kas atkal un atkal kļūst mikli. Šķiet, pat magnēzija pulveris, kas iebērts mugurpusē pie jostas piekabinātajā maisiņā, tos nespēj nosusināt. Bet rokām jābūt sausām, jo klints vietām ir ļoti gluda, brīžiem pat šķiet — slidena. Tādām vietām labāk ātrāk pāri! Roka satver asu klints šķautni, tiesa gan, aizkere ir pāris pirkstu platumā. Kājas joprojām mēģina atrast atbalstu. Virve, kā nepaklausīgs suns, jau kuro reizi apstājas un negrib doties līdzī saimniekam, iekērusies kādā no plaisām metrus desmit zemāk...

No "stacijas", kurā viens zem otra platā plaissā iekļējušies divi kāpēji, augšup stiepas četrdesmit metrus augsts "kamins" — plaisa starp monolītu klints sienu un milzīgu plāksni. Starp tām iekļējušies lielāki un mazāki akmeņi. Kurš vēlas doties šajā "skurstenī"? Plaisas beigās vairāk kā metru plata pārkare...

Ar divām nakšņošanām uz slīpiem plauktiniem (kājas iebāž pie virvēm piekabinātā mugursomā, lai neslidētu nost no plaukta, pats karāties uz pašdrošināšanas) izgājām sienu (700 metru vertikālā daļa). Kāpšana bija jauka, piegājiens un nogājiens gan ļoti garī — no virsotnes līdz ceļam ielejā kādi 13 km pa takām. Kā kompensācija par pārdzīvoto un lielo staigāšanu — fantastiski Sjerra Nevadas kalnu skati. Kalni, kā akmeņi kalti okeāna viļņi, meži ar gigantisku izmēru sekvojām, ziedošas pļavas, strautu čalošana, majestātiski ūdenskritumi ar varavīksnes kroniem.

Pāris dienas atpūtāmies slavenajā "Camp 4" kempingā, pakāpām bolderinga akmeņos, izstaigājām visus Jozemitu ielejas jaukus (ezeri, ūdenskritumi, skatu vietas, bāri), un tad ar Jāni nolēmām uzkāpt vēl pa vieglāko maršrutu El Capitan East Buttress (V5.10a A1, RUS 5a), ko arī veiksmīgi izdarījām. Ļoti skaists vienas dienas kāpiens, ar piedzīvojumiem...

Kopējais iespaids. Ja vienā vārdā — fantastiski! Ja nedaudz vairākos — baigi smagi, ļoti skaisti, ir tā vērts! Vai mēs gribam vēlreiz doties uz El Capitan? To, šķiet, jautāt ir lieki. Gribam! Bet vai mēs varam? Un kas bija tas, ko šajā reizē nevarējām?

Septiņu kontinentu otrās virsotnes

Normunds Lisovskis

Latvijas alpinisti — Kristaps Liepiņš, Normunds Lisovskis, Jānis Ozoliņš un Valdis Vanags — uzsākuši jauna projekta — “Septiņu kontinentu otrās (augstākās) virsotnes” — realizāciju. Projekta ietvaros 2000. gada janvārī tika uzkāpts Āfrikas otrā augstākajā virsotnē — Mt. Kenya (5199 m). Nākamā virsotne, kurā paredzēts kāpt projekta ietvaros — Ojos del Salado vulkāns (6880 m) Dienvidamerikā 2001. gada aprīlī-maijā.

Kopumā projektā ir iekļautas sekojošas virsotnes:

Āzija — K2 [8611 m]
Dienvidamerika — Ojos del Salado [6880 m]
Ziemeļamerika — Mt. Logan [6050 m]
Eiropa — Dihtau [5204 m]
Āfrika — Mt. Kenya [5199 m]
Antarktida — Mt. Tyree [4852 m]
Austrālija & Okeānija — Mt. Puncak Trikora [4730 m]

Kāpēc otrās? Septiņu kontinentu otrās virsotnes izvēlētas ne aiz nejausības, bet gan paradoksālas likumsakarības dēļ, jo tieši otrās kontinentu virsotnes ir tehniski daudz sarežģītākas par visaugstākajām virsotnēm. Par to liecina arī pašu alpinisma speciālistu atzinumi. Tā alpinists Džons Krakauers grāmatā “Retinātā gaisā” raksta: “Ne viens vien septiņu smailu jēdziena kritiķis norādījis, ka daudz grūtāk, nekā uzkāpt visu kontinentu augstākajās virsotnēs, būtu uzkāpt šo kontinentu otrās augstākajās virsotnēs, no kurām vismaz divas pieveikt ir ļoti sarežģīti.”

Kenijas kalns

Kenijas kalna virsotni veido divas smailes — Nelion (5188 m) un Batian (5199 m). Atstatums starp tām — tikai 140 m, taču starpā ir aptuveni tikpat liels kores pazeminājums — Gate of Mists (Dūmaku vārti), kura pārvarēšana prasa krietnu laiku un piepūli. Uzkāpšana jebkurā no divām virsotnēm kā arī kādā no galvenās kores satelītvirsotnēm — Point John, Point Pigott u.c. — prasa alpinisma pieredzi un ekipējumu. Viegļākie maršruti — III-IV kategorijas.

Turpinājumā daži fragmenti no kāpiena dienasgrāmatas, ar kuru pilnībā var iepazīties

Interneta mājas lapā www.vertikalex.lv.

“Pulkstenis rāda 11. Pār kalnu spīd spoža saule, un temperatūra uzkāpj līdz viegliem plusiem. Šeit, vairāk nekā četrus kilometrus augstumā, tā ir vienīgā iespēja kaut mazliet atslidties pēc kārtējās nakts mīnus piecpadsmit grādiem. Taču nolēmības sajūta nepamet, jo visi zina, ka vēlākais pēc stundas sāksies dienas “Gorga” (rausteklis, no krievu valodas) — kalnu ietis mākoņi, no kuriem šobrīd vēl nav ne mazākās vēsts, aukstais vējš ievērojami pastiprināsies, bet snieguni ik pa brīdim nomainīs krusa. Ap sešiem, isi pirms saulrieta septiņos, sekos laika noskaidrošanās un tad kārtējā nakts... Āfrikas nakts. 20 kilometrus uz dienvidiem no ekvatora tā ir gandrīz tikpat gara kā diena. Cauru gadu. Skaista zvaigžņota nakts, kuras aukstākā daļa ir uz rīta pusi ap četriem. Uz to brīdi tu jau esi izgulējies un pamodies. Pamodies, lai pāris stundas nežēlīgi saltu, gaidot rītu...

...Smagais piegājien un aklimatizācija ir Kenijas kalna īpatnība. Augstums, kurā esam pašreiz, atbilst zemākajām Alpu un Kaukāza virsotnēm, bet šeit mēs esam vēl tikai milzīga lavas plato vidū. No vienas puses, aklimatizācija, staigājot pa Āfrikas mežiem, neliekas pārāk vilinoša no alpinistu viedokļa. No otras puses, alpinisma maršrutu sākums atrodas 4300-4500 m augstumā, kas ir ļoti liels augstums nepieradušam organismam...

...Tālākās klintis ved līdz Amfiteātrim — uz Nelionu vedoša kuluāra paplašinājumam, kur sastopam jau iepriekš iepazītos poļus. Viņu kāpšanas stils atšķiras ar īpašu lēnumu. Izrādās, ka viņi startējuši jau iepriekšējā dienā, sasnieguši Baillie's Bivi (Beilija Pajumte) — pa pusei izjukušu būceni Makkindera žandama pakājē, kur pārnakšņojuši. Šodien viņi nekur tālu nav tikuši un šobrīd izskatās acimredzami iesprūduši kuluārā. Vēlreiz izvairāties no standarta maršruta piedāvātā vieglākā varianta un traversējam Neliona sienu virs Amfiteātra pa labi tieši uz kuluāru. Grūtāka izrādās dažu klints izvīzījumu pārvarēšana, bet rezultātā kuluārā nonākam virs tur iesprūdušajiem poļiem, kas mums aiztaupa vēl dažus potenciāli uz galvas krītošus akmeņus. Kāpjot pa kuluāru uz augšu, nonākam uz plaša plaukta, kur nolemjam vēlreiz mainīt maršrutu, tikai šoreiz zemāk esošo sekotāju drošības dēļ. Neturpinām ceļu uz augšu pa kuluāra plauktiem, kas pilni ar liela izmēra nobīrām — akmeņiem, bet traversējam klints torni pa labo pusi uz augšu. Tālāk vairāki plaukti un vieglas klintis ved līdz pat Neliona virsotnei.

Pulkstenis rāda 13, un tā kā laiks jau kādu brīdi ir sabojājies, nolemjam neturpināt ceļu uz Batianu. Līdz augstākajai virsotnei ir tikai 140 m, bet viss, ko mēs redzam tajā pusē — balta miglas siena. Batiana nav...

...Visi trīs saprotam, ka nakšņošana virsotnē, 5188 m augstumā nozīmē vēl vienu īpaši aukstu nakti. Taču blakus esošā, bet neredzamā galvenā virsotne ir tik liels vilinājums, ka neviens pat nepaceļ jautājumu par iespējamo došanos lejā. Nekādas nopietnas pārtikas līdzī nav...

...Ap astoniem dodamies uz Batianu. No Neliona pa virvi nolaižamies Dūmaku Vārtos — kores pazeminājumā starp abām virsotnēm. Sniega ir maz, tāpēc nemaz nevelkam dzelzskņus. Sajūta ejot pāri Dūmaku Vārtiem ir kutelīga — aptuveni 10 m garais kores posms ir pāris pēdu platumā, un abās pusēs uz leju aiziet aptuveni puskilometru gari stāvi klinšu un ledus kuluāri. Vienu virvi kāpjām augšup pa firma klātu sniegu, apledojušām un nosnigušām klintīm, pēc kā pārvelkam klinšu kurpes. Vēl pāris virves un esam virsotnē — esam sasnieguši Āfrikas otro augstāko virsotni...

Zelmas '2000

Alpinistu iemīļotais Lielupes loks pie Jumpravmuižas. Kā tādu neiemīlēsi?

26.–28. maijā Lielupes krastā pie Jumpravmuižas klintīm (Bauskas rajons) notika Zelmas Bej-Mamikošanas kausa izcīņa kalnā kāpšanas tehnikā, kas vienlaikus ir arī Latvijas čempionāts.

Sacensībās startēja 66 dalībnieki 13 komandās. Pieaugušie (6 komandas) pēc priekšsacīkstēm tika sadalīti A un B grupās.

Savukārt jaunieši (7 komandas) startēja C grupā.

Taču, lai labāk raksturotu, ko nozīmē "Zelmas", piedāvājam nelielu fotoreportāžu Normunda Lisovska izpildījumā.

Bargie tiesneši — Vilnis Bušs un Oļegs Tabernakulovs

Fināla rezultāti

Vieta	Komanda	Punkti
A grupa		
1.	LLA	90.04
2.	Aviatori	119.06
3.	SKK	139.60
B grupa		
1.	Selex	86.06
2.	Kalva-Doss	86.97
3.	RSP "Kalva"	91.04
C grupa		
1.	SKK "Daugmale-1"	70.03
2.	Daugmale-2	84.27
3.	RSP-1	97.33
4.	Daugmale-3	114.07
5.	SKK "Daugmale-2"	152.04
6.	RBN	nepilna distance
7.	RSP-2	norāvās

Koku alpinists no Selex komandas

Smagā vājinieku
nasta — Selex

Uldis Kirtovskis
komandē...

...kamēr LLA
komanda velk

Cinā par sekundēm visi līdzekļi vienlīdz labi.
Ievainotā problēmu risina Kalva-Doss

Tarzāns no Aviatoriem

Ilona Gurtlava visiem parādis klasi!

“Alpu stila” mācība

Normunds Reinbergs

2000. gada jūnijs. Mūsu komanda šogad ir nolēmusi aplūkot izslavēto Šamoni rajonu Alpos. Tāda īsta plāna, uz ko esam spējīgi un kur kāpt, laikam mums nav. Treniņu process ir bijis individuāls, un tāpēc katra gatavība vai negatīvība ir ļoti atšķirīga. Klāt pieliekot rajona ģeogrāfijas un kāpšanas tradīciju nepārzinašanu, iznāk viens liels nezināmais. Kaut kas ir lasīts par maršrutiem, dzirdētas leģendas par citu varoņdarbiem, nemaz nerunājot par izslavēto “alpu stilu”, bet, kamēr visu neesi izbaudījis uz savas ādas, tā ir tikai teorija.

Kur vien dodamies, sastopam gadsimta kataklīzmas — iepriekšējos divos gados Kaukāzā cilvēki neatcerējās, kad bijis tik maz sniega ar visām no tām izrietošajām sekām, šogad Alpos — sniega atkal ir tik daudz, ka daudzos maršrutos nav ko bāzties. Mūsu pirmais mērķis ir Aiguille des Pelerins (3318m, South-West (Gutter) ridge integral, V) un Aiguille du Midi (North face 3842m, Frendo spur, D+). Izvēli noteica it kā vieglais atkāpšanās ceļš — pirmajā gadījumā — no gandrīz jebkuras vietas maršrutā, otrajā gadījumā — no virsotnes ar pacēlāju.

Laiks beidzot ir nostabilizējies, un no rīta ar vienu no pirmajiem vagoniņiem dodamies līdz Aiguille du Plan stacijai. Izrādās, ka esam gandrīz vienīgie, kas izkāpj šajā pārsēšanās punktā, un tāpat esam arī vienīgie ar tik lielām somām, ar ko acīm redzami un jūtami izraisām gidu interesi un smīnu. Pusstundas attālumā no stacijas norokam lieko un dodamies uz pirmā maršruta sākumu. Tā kā Alpos maršrutu apraksti ir daudz konspektīvāki, tad atrast īsto vietu nemaz tik viegli nav, bet pēc neilgas staigāšanas turpu šurpu vienojamies par to. Ejam divās sasaitēs — Rolands — Regimants un Kaspars — Normunds. Maršrutam ir DR-orientācija, un tas nav paguvjis atkust. Daudzi plaukti un aizķeres ir sniega pilnas, tāpēc virzāties gaužām lēni. Zābakos klinšu maršrutā it kā ir grūti, bet arī klinšu čības slid. Aklimatizācija vēl nav īsti veikta, un labsajūta varētu būt stipri labāka. Ap trijiem saprotam, ka 600 m garo maršrutu savlaicīgi pabeigt nespēsīm un pēc pieveiktām 2/3 laižamies lejā.

Vakarā taisām konsiliju, kura rezultātā maršruts pa Frendo ribu uz Aiguille du Midi tiek nomainīts ar citu virsotni — Aiguille du Peinge (3192m, maršruts South-West

ridge, V+). Startējam sešos un drīz esam zem maršruta. Pirmās trīs virves ir vienozīmīgas pa pāris vertikālām plaisām uz augšu, kam seko neliels traverss pa labi. Šeit kļūdāmies, bet to pamanām tikai vēlā pēcpusdienā, kad mūsu ceļu šķērso posms, kurā jāizmanto mākslīgie atbalsta punkti nelielas kamīzes pārvarēšanā. Saprotam, ka esam blakus maršrutā, kura kategorija faktiski ir tāda pati, tikai tas ir uz pusi garāks nekā plānojam. Ap 16:00 esam augšā, migla. Nolaišanās ir uz pretējo pusi, bet par to liecina tikai apraksts, jo cilpu vai citu pēdu nav. Izvēles nav — laižamies lejā, atrodam arī cilpas, kuras pa reizei atkal pazūd. Vietām tās ir iesnigušas sniegā, citur atkal tās atrodas traversējot kaut kur pa labi vai kreisi. Process ilgs un nepatīkams. Kad līdz lejai palikušas kādas trīs virves, cilpas pazūd, priekšā ir auna pieres un acīm redzami tuvojas nakts. Palikušas divas virves līdz lejai — satumsis ir tik tālu, ka gan zilā, gan dzeltenā virve ir melnas, un vienīgais loģiskais risinājums būtu apsēsties un gaidīt rītu. Tomēr laižamies tālāk un ap 23:00 sasniežam leju. Protams, izvelkot virves tās sapiņas un iestrēgst kaut kur augšā un tumsā.

Kāpjām pakal, velkam ar spēku, beidzot vēl pēc stundas varam sākt virzību uz teltīm. Ap 1:00 klupdami, krīzdami vēl pēc stundas maldišanās esam pie telts. Jau klumburējot pa akmeņiem vēlme bija palīkt, apsēsties un aizmigt. Visi laimīgi ir lejā un jau tumsā būvē telti un iet pēc ūdens — nākamajā dienā braucam lejā, būs atpūta.

Nākamajā dienā pēc pilsētas labumu baudīšanas dodamies uzbrukumā Frendo ribai uz Aiguille du Midi. Pirmais vagoniņš atiet sešos, un tas ir pārpildīts ar cilvēkiem sistēmās, nelielām mugursomīņām un leduscirtniem. Tā kā augšā ir stiprs vējš —80 m/s, tad starts atceļas līdz astoniem. Citi dodas mājup, bet citi, tai skaitā mēs, paliek nervozi gaidīt papildus informāciju. Beidzot ap pus deviņiem esam Aiguille du Plan stacijā un varam sākt. Maršruta kopējais garums ir ap kilometru un pēc apraksta tā grūtība palielinās, jo tuvāk tu tuvoies augšai. Maršrutu var veikt vienā dienā, bet drošs paliek nedrošs panemam līdz divvietīgu telti uz četriem. Maršruts pilnībā sevi attaisno — sākums absolūti vienmuļš un atgādina "krūmu trijnieku" ar nelieliem plauktiņiem, sniega pārejām un atkal vairākas reizes ir jāpāriet no klinšu čībām uz zābakiem un atpakaļ. Pēcpusdienā uznāk migla, un vairs nav skaidrs, ne kur tu esi, ne cik tālu līdz korei. Vienīgās zīmes, ka esam uz pareizā ceļa, ir veci klinšu āķi un cilpas. Ap 19:00 esam četras virves no kores — divas pa sniega kori un vēl divas pa apsnigušām klinšīm. Nolemjam nakšņot, lai no rīta ātri tiktu līdz augšai un ar pacēlēju lejā. Nākamā dienā startējam astonos. Pirmās divas virves pa sniegu ejam lēni un uzmanīgi, jo drošināties šeit nav kur un jebkurš kritiens varētu beigties ar strauju augstuma zaudēšanu. Nonākot līdz klintīm, redzam, ka aina nav diez ko iepriecinoša. Plaisas pielietas ar ledu, plaukti apsniguši, un pēdējo 100 metru pārvarēšana izvērsās par pasākumu visas dienas garumā. Katrs plaukts ir jāatrok, katrs drošināšanas punkts jāatrod. Pēdējos piecpadsmit metrus Rolands izcīna kādu stundu, varbūt pat vairāk, izbaudot kādu 3 metru kritienu un ar to pamodinot snauduļojošo Kasparu, kurš šajā laikā veic drošināšanas pienākumus. Beidzot esam augšā — pulkstenis ir tuvu pieciem, un mums ir ļoti jāsteidzas, lai paspētu uz pēdējo vagoniņu.

Atrodoties kalnos ir grūti nosēdēt telpās, ja tavš ceļojuma mērķis ir bijis kāpt, kāpt un vēlreiz kāpt, bet ko darīsi. Atšķirībā no citiem kalnu rajoniem, Šamoni var iegūt diezgan precīzu laika prognozi nākamajām trim, četrām dienām. Tas, no vienas puses, ļauj prognozēt un koriģēt savus plānus, bet no otras puses — iemidzina modrību, jo no

siltiem un sausiem apartamentiem nemaz tik ļoti negribas doties pretī sniegam un vējam, ja zini, ka laiks drīz uzlabosies. Nākamā iespēja mums parādījās atkal pēc vairāku dienu atsēdēšanās lejā. Tiek solītas trīs dienas ar labu laiku. Šoreiz mūsu nelielā kompānija sadalās — Kaspars mēģinās noslēpot (ko arī izdarīja!) no Monblāna virsotnes, Regimants vienkārši uzkāpt tajā (ko diemžēl neizdarīja), Rolands un Normunds dodas uz Petit Dru (3754m, American direct, ED1), lai izmēģinātu spēkus uz šīs granīta smailes.

Ap astoniem izkāpjām no vagoniņa. Apkārt viss ir apsarmojs, un nelielais sniega pleķītis ir norobežots ar lentēm; aiz kurām kāpt ir bīstami. Nākas vilkt sistēmas, dzelzskņus, sasieties virvē un sekot pāris cilvēkiem, kas dodas it kā mums vajadzīgajā virzienā. Pēc divām stundām esam zem maršruta. Siena izskatās vairāk nekā iespaidīga, un mums nav ne jausmas, cik augstu tiksīm. Tā kā maršruts jau pēc apraksta no lejas līdz virsotnei un atpakaļ nav veicams vienā dienā, tad mums līdz ir telts, primuss un somas svars nebūt nav no mazajiem. Tā kā ir pietiekoši agrs, nolemjam veikt pirmās 5-6 virves un tad nakšņot, lai ietaupītu nākamā dienā spēkus un laiku. Ap trijiem esam pie vietas un dienas atlikušo daļu pavadām ēdot un gulot. Kā izrādās, tas bija saldākais miegs visa kāpina laikā, jo nakts temperatūra ievērojami kritās. Nākamajā dienā ap astoniem atgriežamies maršrutā un par lielu pārsteigumu satiekam "konkurentus", kas sākuši kāpt agri no rīta no lejas. Tā kā viņu somas ir reizes trīs vieglākas, tad diezgan veikli tie aiziet mums garām. Nākamais mūs panāk kāds itālis, kurš kāpj solo, t.i. viens pats. Ar viņu apmēram vienā tempā tad arī cināties visu lielāko dienas daļu. Viņa somā ir tikai liels ādas maiss ar

ūdeni, kaut gan no malas izskatījās, ka tā saturam vajadzētu būt vinam...un varbūt arī bija, pāris šķēles gaļas un cigaretes..., lūk tas ir ALPU STILS. To drīz jūtam arī mēs, spēki sarūk acīm redzami. Rolands kā pirmais kāpj bez somas un to pēc tam izvelk. Normunds jūt, ka pēdējās trīs V virves ir ātrāk uzkāpt ar žumāru. Mūsu mērķis ir tā saucamais Jammed Block, kas ir vienīgā vieta līdz korei, kur var reāli pāmakšņot un pat uzcelt telti. Pēc apraksta tās izmēri izklausās kā pus futbolla ukums, bet patiesībā izrādās, ka tur ir vieta vienai, varbūt divām teltīm. Sasēsties, protams, tur var krietni vairāk cilvēku. Šo patvērumu sasniedzam ap 18:00. Itālis un pirmā sasaite steidzās līdz tumsai nolaisties lejā, mēs palikām nakšņot. Rolands jūtas tik saguris, ka aiziet gulēt neēdis. Visdivvainākais, ka ap vienpadsmitiem izdzirdam balsis. Liekas, ka pārpūle radījusi halucinācijas, bet izrādījās, ka divi zviedri tikai tagad finišē, bez telts, bez primusa — tāpat patiesā alpu stilā. Viņi nākamajā dienā centīsies sasniegt virsotni, līdz kurai vēl ~19 virves, t.sk. divas visgrūtākās, kas atrodas tieši virs mūsu galvām. Ceļamies 5:00, zviedri dodas uz augšu, bet mēs nolemjam atkāpties, atstājot virsotni nākamajiem braucieniem. Pēc četrus stundu dūferēšanas, divu stundu maldišanās pa akmeņu krājumiem un koku brikšņiem ap trijiem pēcpusdienā bijām atgriezušies Šamoni, dzērām alu un ēdām sviesta maizes. Bija vairāk nekā divaini sēdēt civilizētā kafējnicā plastmasas zābakos un "kaujas" formā. Alus lēni apdullināja prātu un dzīve jau sāka nokārtoties.

Kopumā pabijām Šamoni trīs nedēļas, izdarījām gaužām maz, bet šķiet lieliski apguvām, kas ir alpu stils un ar ko tas atšķiras no mūsu iepriekšējās pieredzes Kaukāzā. Tādi bija mūsu nezināmie Francijas Alpi.

Par alpinistu ķiverēm

Janis Ventiņš

Reizēm, treniņos un sacensībās pavērojot, kādas aizsargķiveres izmanto mūsu kalnos kāpēji, rodas virkne jautājumu. Nu kaut vai, ja nu šīs ķiveres nebūtu, vai iespēja iegūt traumas palielinātos? Vai tiešām mūsu jaunie kāpēji (un arī sacensību tiesneši) iedomājas, ka hokejistu, ritenbraucēju, celtņieku un vismaz 20 gadus vecas Valmierā ražotas dzeltenas kalnu tūristu ķiveres droši pasargās to galvas (un ne tikai galvas) no traumām? Vai kaut vienai no minētajām ķiverēm ir parbaudīta tās atbilstība alpinisma pieņemtajiem drošības standartiem? Varbūt drošāk ir kāpt bez tādas "pseudokiveres", vienkārši vairāk uzmanoties, nevis cerēt, ka kritiskā situācijā tā tomēr būs pietiekami piemērota un izturīga?

Balstoties uz BMC (British Mountaineering Council) Summit, Issue 19, publicēto Andy MacNae un Mark Taylor rakstu "Head Games", gribu iepazīstināt jūs ar to, ko mūsdienās saprot ar vārdu "alpinistu aizsargķivere".

Kāda ir ķiveres galvenā funkcija?

Ķiverai ir jāpasargā jūsu galva divos gadījumos — tad, kad jūs atsitāties pret akmeni, un tad, kad akmens atsitas pret jums. Abos gadījumos ķiverai ir jāabsorbē enerģija, kas tiek vērsta pret jūsu galvu. Ķiverai ir jāpasargā ne tikai galva, bet, tā kā trieciena enerģija tiek tālāk transformēta uz kaklu, tad arī jūsu kakla skriemeļi no traumām. Protams, tas notiek vienīgi tad, ja šī enerģija nav tik liela, lai ielauztu galvaskausu vai traumētu skriemeļus. Jo lielāku enerģiju ķivere spēj absorbēt, jo tā skaitās drošāka. Ķiverai ir jābūt arī pietiekami izturīgai pret asu akmeņu triecieniem.

No kādiem materiāliem izgatavo ķiveres?

Ķiveres ir veidotas no vairākiem ļoti svarīgiem elementiem. Tie ir:

- **neilona siksnīņu sistēma.** Sietena brīdī tā notur ķiveres karkasu zināmā attālumā no galvas, ļauj tam deformēties un absorbēt daļu enerģijas. Ķiveres, kas iekšpusē ir izklātas ar putuplastu un kurām nav šīs siksnīņu sistēmas (piemēram, Petzl Meteor, Camp New StarTech), ciešāk piekļaujas galvai un slodzi nesadala tik vienmēri. Arī trieciena enerģiju šī tipa ķiveres neabsorbē tik labi, kā modeļi ar iekšējām siksnīņām. Tomēr "putuplasta" ķiveres ir ļoti vieglas un ērtas.

- **ķiveres karkass, jeb ārējais cietais**

slānis. Parasti ir veidots no plastmasas vai arī stikšķiedras. Karkass sietena brīdī deformējas un vienmēri izkliedē enerģiju pa savu virsmu.

- **putuplasts.** Ķiverēs tiek izmantots gan cietais, gan mīksts putuplasta paveids kā iekšējais aizsargājošais slānis zem karkasa. Putuplastu deformējot (saspiežot), tas absorbē enerģiju. Putuplasta spēja absorbēt enerģiju ir tieši atkarīga no tā biezuma.

Kā izvēlēties ķiveri?

Izvēloties ķiveri, ir jāzina, kādiem mērķiem tā jums būs vajadzīga. Klinšu kāpēju ķiverēm ir jābūt vieglām, labi jāvientilējas, cieši jāpiekļaujas galvai (tas gan ir pretrunā ar spēju absorbēt enerģiju) un labi jāabsorbē enerģija no visām pusēm. Vispopulārākais un svarā visvieglākais šāda veida modelis šobrīd ir Petzl Meteor. Drošības testiem atbilst arī Cassin Mercury, Camp New Star Tech un Starlight, Grivel Cap. Drošības testiem neatbilst Camp Star Tech un Black Diamond Half Dome. *

Ledus un kombinēto maršrutu ķiverēm galvenie rādītāji ir to izturība attiecībā pret sitieniem no augšas un to spēja elastīgi deformēties. Svarīga ir arī to spēja izturēt daudzus sitienus. Te priekšroka ir dodama klasiskajiem ķiveru modeļiem. Un atkal populārākais ir Petzl modelis — Ecrin Roc. Diemžēl, ne tikai popularitātes, bet arī cenu ziņā Petzl pārspēj citas firmas, kas laikam būtu jāuzskata par galveno Petzl trūkumu. Vel BMC parbaudes testus iztur arī citi klasiskas formas ķiveru modeļi — Camp Rock Star un High Star, Cassin Rock un vairāki HB modeļi, pie tam testa rezultātu ziņā nebūt neatpalikdami no Petzl. Speciālisti neiesaka iegādāties firmas Peak ražotās ķiveres, kas neatbilst drošības standartiem. Pērkot ķiveres vienmēr ir jāskatās, vai attiecīgajam modelim ir UIAA un CEN drošības sertifikāti. Ja jā, tad viss kārtībā, ķiveri var pirkt.

Kāds ir ķiveres mūža ilgums?

Ķiveres mūža ilgums lielā mērā ir atkarīgs no tās izgatavošanas materiāla. Jebkura materiāla (jebkuras ķiveres) kvalitāte pasliktinās pieaugot tā vecumam. Tā plastmasas ķiveres ir jāmaina ik pa 6 gadiem. Stikšķiedras ķiveres, kas gan parasti ir smagākas par plastmasas ķiverēm, kalpo ilgāk — vismaz 10 gadus. Kalnos kāpējam ir jāmeklē pašam novērtēt, vai ķivere vēl atbilst vajadzīgajiem standartiem, vai nē. Ir vairāki kritēriji pēc kuriem var spriest par ķiveres kvalitāti. Vienu jau minēju, tas ir materiāla vecums. Tad vēl:

- jo ķiveres sakotnējā spēja absorbēt enerģiju ir lielāka, jo tās mūžs ir ilgāks,
- ķivere noteikti ir jāmaina, ja uz tās virsmas ir skaidri redzami deformējumi — ieliekumi, plaisas,
- ķivere ir jāmaina arī pēc pamatīgiem belzieniem, ja deformējumi nav samanāmi. Šādā gadījumā tās virsmā var veidoties mikroplaisas, kas būtiski samazina tās izturību,
- un pēdējais ieteikums, kas tikpat labi attiecas uz jebkuru alpinisma inventāru — ja jums liekas, ka ķivere ir jāmaina, tad tā ir jāmaina.

Atgriežoties pie raksta sākumā minētajām "celtņieku ķiverēm", protams, var vadīties pēc principa "labāk tāda, nekā nekāda". Tomēr, tad, kad būs beigušies "vecie" ķiveru krājumi, ko tad darīsim? Vai siesim katliņus galvā? Lai nu kāda, tomēr arī tā būs aizsardzība...

Ķiveres, drošības sistēmas, virves, tas ir alpinisma inventārs, no kā ir tieši atkarīga jūsu dzīvība. Ja jūs kalnu maršrutu ejat ar vecu leduscirtni, jūsu drošība ir atkarīga no tā, cik labi un uzmanīgi jūs mākat to lietot (ar nosacījumu, ka cirtnis neizšķīst!). Ja jūs maršrutā esat ar vecu ķiveri (vai virvi, vai sistēmu), vainojiet sevi, no jūsu mācēšanas te nu nekas vairs nav atkarīgs. Naudas trūkums nav attaisnojums. Ja godīgi, uz kopējo kalnu braucienu izdevumu fona, tēriņi par labu ķiveri tāds štrunts vien ir!

Vēl gribu vērsties pie tiem, kas organizē sacensības un kalnu braucienus. Vai jūs neuztrauc tā iespējamā atbildība, ja pēc kāda nelaimes gadījuma tiks pierādīts, ka dalībnieks ieguvis traumu (vai vēl sliktāk), tikai tāpēc, ka lietojis nekvalitatīvu ekipējumu? Kā jūs domājat, vai tas nav arī ētisks jautājums, kas tad galu galā mums ir svarīgāks, vai pats pasākums, vai tā dalībnieki...

* minu tikai tās ķiveres, par kuru testēšanu rakstīts rakstā "Head Games"

Latvijas komanda iegūst 3. vietu Krievijas kausa posmā

Mihails Pietkevičs

Latvijas kāpēju komanda — Ieva Ūbele, Māris Zvirbulis, Rolands Laganovskis, Ēriks Ruģens, Uldis Kirtovs un Mihails Pietkevičs (komandas kapteinis) — ieņēma 3. vietu kopvērtējumā vienā no Krievijas kausa posmiem, kas notika šā gada 19.-21. maijā klintīs pie Jastrebinioje ezera netālu no Sankt-Pēterburgas. Šīs sacensības vienlaicīgi bija arī Sankt-Pēterburgas atklātais čempionāts tūrisma daudzciņā kā arī XXX sacensības kalnu tūrisma tehnikā, kuras vēltitas V.P.Jegorova piemiņai.

Tā kā sacensības notika Krievijas ziemeļrietumos, tad tajās tradicionāli piedalījās daudz komandu no Sankt-Pēterburgas un Maskavas. Pavisam startēja 5 komandas no Sankt-Pēterburgas un 3 komandas no Maskavas. Tāpat startēja komandas no Saratovas un Latvijas, kopskaitā — 10. Mūsu reālie pretinieki bija gan tikai kādas trīs komandas, jo pārējo komadu sagatavotības līmenis bija salīdzinoši zems.

Sacensības notika trijās atsevišķās distancēs: glābšanas darbu distancē, kā arī distancēs "Klintis 1" un "Klintis 2". Distances tika veidotas uz dabīga klinšu reljefa, uz kompakta klinšu masīva, kuru vietējie iesaukuši "Zmeiniņ" (Čūsku). Masīva vidējais augstums — apmēram 25 līdz 30 metru, klinšu vidējais stāvums — ap 80 grādiem.

Glābšanas darbi — 6. vieta

Glābšanas darbu distancē Latvijas komanda, pat nevelkot savu starta vietu izlozē (jo sarakstā bija pēdējā), ielozēja sev smago pirmo startu. Jau apmēram 7.30 no rīta pilnā gatavībā atrodamies pie distances. Ārā vēl ir auksts un mikls, klintīs nav paguvušas sasilt, bet tāda nu ir šī sporta veida specifika. Taktiski distances iziešanu esam izplānojuši labi, tikai nedaudz sakeras ar plānu realizāciju pašā sākumā. Kopumā ieņemam sesto vietu šajā distancē. Taču tikai mūsu un vēl viena komanda no Sankt-Pēterburgas var lepoties ar atzīmi "0" protokola ailē "sodi par tehniskiem pārkāpumiem".

"Klintis 2" — 1.vieta

Tās pašas dienas pusdienlaikā Latvijas

komanda startē distancē "Klintis 2". Komandai tiek dotas 8 klinšu distances, kuras jāizkāpj individuāli. Distancu garums ir no 10 līdz 25 metriem, bet to grūtība — no pavisam vieglas līdz maršrutam, kurš iet pāri vairākām nelielām "karnīzēm" un ir samērā grūts. Par katru izietu maršrutu pirmajā reizē var saņemt 1 punktu, bet izejot to vēl 3 reizes — 0,1 punktu par katru šādu reizi. Mūsu komandas augstā individuālā meistarība dod iespēju ieņemt pirmo vietu šajā distancē starp visām komandām, kā arī Rolandam iegūt otro vietu individuālajā vērtējumā starp vīriešiem un Ievai — trešo vietu individuālajā vērtējumā starp sievietēm. Mājiniekus mūsu panākumi acīmredzami sarūgtināja.

"Klintis 1" — 3. vieta

Paliek vēl starts pēdējā distancē — "Klintis 1". Distance ir izveidota interesanta, jo daudz jāizmanto mākslīgos atbalsta punktus. Mums labvēlīga ir arī izloze — startējam astotie. Arī šoreiz taktiski viss izdomāts labi (ko vēlāk uzsver arī viss tiesnešu korpuss, vienbalsīgi atzīstot mūsu komandu par visskatāmāko šajās sacensībās), bet nelielas kļūdas neļauj ieņemt šajā distancē augstāku vietu kā trešo. Tomēr tas ir labs sniegums, kas kopvērtējumā dod Latvijas komandai iespēju ieņemt augsto trešo vietu un uz Rīgu vest skaistas medaļas ar Sankt-Pēterburgas attāliem un diplomus. Tāpat esam aicināti piedalīties vēl virknē citu sacensību.

Sacensības kalnu tūrisma tehnikā, kuras vēltitas V. P. Jegorova piemiņai notiek jau kopš 1968. gada un ir vēltitas pirmajam sacensību organizatoram un galvenajam tiesnesim V. Jegorovam, kurš neilgi pēc pirmo sacensību noorganizēšanas gāja bojā Pamirā.

Latvija šajās sacensībās piedalās apmēram no 1970. gada un parasti spēj parādīt ievērojamus rezultātus (1. un 2. vieta 1971. gadā, 1. vieta 1973., 1974., 1979., 1982. un 1983. gados, 2. vieta 1972., 1975., 1978., 1981. un 1990. gados, 3. vieta 1974., 1977., 1987., 1988., 1991., 1997. un 1998. gados).

Klinšu kāpšana Rīgā

Šobrīd Rīgā darbojas divas klinšu kāpšanas zāles, kurās uz mākslīgajām sienām regulāri var nodarboties ar kāpšanu.

Juglas Ģimnāzija

Kvēles 64, Rīga

Transports — 32. autobuss

~20 pamatmaršrutu ar augšējo drošināšanu

~240 kv.m koka furnitūrā ar mākslīgām aizķerēm

Sienu augstums — 8 m

Kontaktpersona — Normunds (mob — 9403822)

Rīgas Aviācijas Universitāte

Lomonosova 2, Rīga

Transports — 15. trolejbuss

~18 pamatmaršrutu ar augšējo drošināšanu, iespēja kāpt ar apakšējo drošināšanu

~160 kv.m koka furnitūrā

Sienu augstums — 8-9 m

Kontaktpersona — Ira (tel — 263787)

Klinšu kāpšanas normatīvi

Latvijas Alpinistu Savienības Klinšu kāpšanas komisija strādā pie vairākiem dokumentiem, kuri regulēs klinšu kāpšanas aktivitātes Latvijā. Tie ir sekojoši normatīvie akti:

- 1) drošības tehnikas noteikumi kāpšanas treniņiem;
- 2) sacensību noteikumi klinšu kāpšanā (tiek pārstrādāti);
- 3) klinšu kāpšanas instruktoru atestācijas programma.

Ikviens, kuru interesē līdzdarbība minēto dokumentu sagatavošanā, tiek aicināts piedalīties to izstrādē ar saviem ieteikumiem. Kontaktpersona: Normunds Reinbergs (mob — 9403822).

Mūsu kāpēji Velsā

Laika posmā no 7.-14.maijam Z-Velsā Plas y Brenin notika starptautiskā kāpēju tikšanās (International High Performance Climbing Meet). Tajā bez 2 LAS pārstāvjiem piedalījās kāpēji no 25 valstīm un daudzi vietējie kāpēji.

Tikšanos organizēja Lielbritānijas Alpinisma padome (British Mountaineering Council), kas līdzīgas pasākumus rīko katru otro gadu. Tikšanās mērķis ir starptautisko kontaktu veicināšana, iespēja kāpt un izbaudīt Z-Velsas klintīs un dabu, veicot klasiskus un modernus klinšu kāpšanas maršrūtus un diskutēt par dažādiem pilnveidošanās aspektiem šajā "sportā".

LR čempionāts klinšu kāpšanā 2000

Pāra kāpšana Vīrieši

1. Ivans Petrovs	Traverss
2. Valentīns Suharevs	SKK
3. Edgars Veikins	LJKSC

Sievietes

1. Jūlija Šumilova	SKK
2. Jelena Murza	Traverss
3. Dace Šmite	Dingo

Bolderings

Vīrieši

1. Rolands Laganovskis	LJKSC
2. Aleksandrs Ogannesjans	SKK
3. Valentīns Suharevs	SKK

Sievietes

1. Ieva Zelmene	LJKSC
2. Jūlija Šumilova	SKK
3. Aiga Rakeviča	RSP

Grūtā kāpšana

Vīrieši

1. Igors Čeha	Traverss
2. Rolands Laganovskis	LJKSC
3. Dmitrijs Ogurcovs	SKK

Sievietes

1. Jūlija Šumilova	SKK
2. Dace Šmite	Dingo
3. Jelena Murza	Traverss

LR Jaunatnes čempionāts kāpšanā 2000

Ātrumkāpšana

C - zēni

1. Valdis Vintišs	RSP
2. Jurijs Krasanovs	SKK
3. Dmitrijs Ogurcovs	SKK

D - zēni

1. Maksims Eglītis	SKK
2. Garijs Sisakjans	SKK
3. Arturs Gucu	Daugmale

C-D - meitenes

1. Linda Reze	Daugmale
2. Dace Šmite	Dingo
3. Adele Simsone	Daugmale

Bolderings

C - meitenes

1. Linda Reze	Daugmale
2. Dace Šmite	Dingo
3. Elina Cirule	Daugmale

D - meitenes

1. Anna Sosnovska	Daugmale
2. Adele Simsone	Daugmale
3. Lāsma Liepa	Daugmale

C - zēni

1. Valdis Vintišs	RSP
2. Dmitrijs Ogurcovs	SKK
3. Jurijs Krasanovs	SKK

D - zēni

1. Maksims Eglītis	SKK
2. Arturs Afanasjevs	SKK
3. Rolands Ružēns	Dingo

LJKSC jaunatnes sacensības grūtajā kāpšanā 1999./2000. gada sezonas kopvērtējums

D - meitenes

1. Adele Simsone	Daugmale
2. Anna Soskovska	Daugmale
3. Lāsma Liepa	Daugmale

D - zēni

1. Jurijs Krasanovs	SKK
2. Dima Ogurcovs	SKK
3. Jānis Grotups	RSP

C - meitenes

1. Jūlija Šumilova	SKK
2. Lauma Mengote	Remoss
3. Sanita Frišvalde	Remoss

C - zēni

1. Valdis Vintišs	RSP
2. Sergejs Kleščinskis	SKK
3. Haralds Freimanis	RSP

▲ Izīrējam kāpšanas sienas sporta spēlēm, prezentācijām un izklaides pasākumiem...

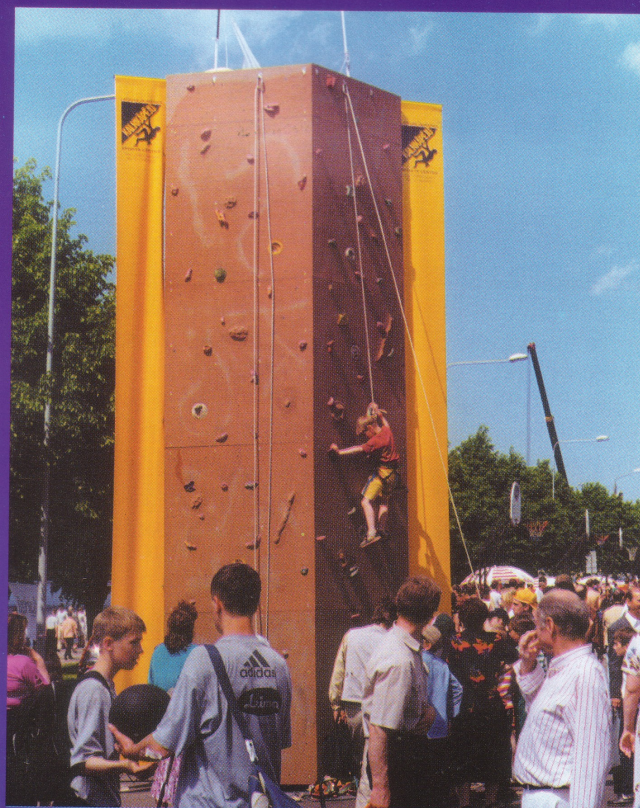
▲ Izgatavojam kāpšanas sienas skolām un sporta klubiem

▲ Klinšu kāpšana telpās (treniņi un apmācība) no 1. septembra līdz 31. maijam.

**Latvijas Jaunatnes
Kalnkāpēju Sporta
Centrs**

Tel: 9403822

www.CLIMBING.apollo.lv

Baltijas jūras valstu kāpšanas festivāls

Normunds Reinbergs

2000. gada 8.-12. jūnijs, Vastervika (Zviedrija)

Kā jau labi zinām, Latvija nebūt nav apveltīta ar kalniem un klintīm, kā arī ne tik bieži kāpēji no Latvijas piedalās starptautiskās sacensībās. Tāpēc mēs labprāt devāmies uz Vastervikas kāpšanas kluba organizēto kāpšanas festivālu, kura mērķis, protams, ir dibināt kontaktus, apmainīties pieredzē un dalība Ziemeļu valstu kausa izcīnā bolderingā (t.i. sacensībās iśās, bet ļoti grūtās distancēs).

No Latvijas festivālā piedalījās septiņi dalībnieki vecumā pārsvarā no 20 līdz 27 gadiem. No Baltijas vēl bija atbraukuši 10 lietuvieši un 6 igauņi. No citām valstīm varēja manīt pārstāvjus no Dānijas, Somijas un, protams, Zviedrijas.

Klintīs Zviedrijā ir Latvijai tuvākais "klinšu stadijons" ar visai plašām iespējām. Ja neskaita nakti uz prāmja, pēc automašīnas spidometra rādītājiem, no autora mājām līdz tuvākajām klinšu salīm pie Stokholmas ir mazāks attālums nekā no Rīgas līdz Cēsim vai Bauskai. Tieši tāpēc pirmās dienas izmantojam iespēju pašiem pakāpt pa klintīm. Secinājumi tādi paši kā vienmēr, pieskaroties kaut kam reālam. Pāreja no mākslīgā uz dabīgo reljefu (Zviedrijā tas pārsvarā ir granīts) ir vienmēr bijusi grūta, un te, tāpat kā kalnos, ir nepieciešama "aklimatizācija". Tikko sāc pierast, jābrauc mājās. Tehniski neko grūtāku par 6b – 6c, pēc UIAA klasifikācijas, ar apakšējo drošināšanu izkāpt neizdodas.

Trešajā diena — sacensības. Bolderings šogad vēl nav ietverts oficiālajā Nordic Cup sarakstā, bet šīs sacensības bija pirmais solis, lai tas notiktu tuvākajā laikā. Pieļauju, ka šī iemesla dēļ varbūt neatbrauca kāds no stiprākajiem, bet tāpēc jau maršruti nebija vieglāki vai likmes mazākas. Sienas, kopumā piecas, ir tikai 4 – 5 m augstas, bet tās veido no 1 līdz 4 metru platas pārkāres.

Vīriešu konkurencē piedalījās 36, sievietes — 13 dalībnieki, no kuriem baltieši sastādīja kādu ceturto daļu. Jau sākumā sapratām, ka lielu izredžu mums nav, jo atlases kārtā maršrutu grūtība ir no 6c līdz 7b.

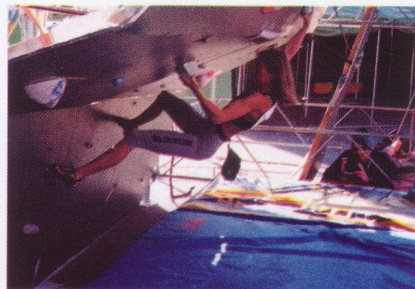
Likumsakarīgs tādēļ arī rezultāts — gandrīz visi spēj iziet pirmo no pieciem maršrutiem,

kuru veido lēcieni no milzīgas aizķeres kādu pusotru metru augstāk un tad pieklājības pēc jāaizsniedz vēl viena aizķere. Ja ne ar pirmo reizi, tad ar otro vai trešo šo manevru veic lielais vairākums. Izdarot to ar pirmo reizi, pēc rezultātiem izrādījās, ka tas ir pietiekami, lai varētu dalīt 16.–18. vietu, ko arī veiksmīgi izdarīja Aleksandrs Lavišs un divi igauņi. Tālākās distances līdzinājās murgam, jo 4 minūtēs, kuras tiek dotas, lai atrisinātu aizķeru rēbusu, izdevās nostāties tikai uz sākuma aizķerēm un varbūt izdarīt 1 – 3 kustības. Tālāk sekoja kritiens mikstos matračos. Daudz labāk negāja arī vietējiem — labākais rezultāts ir izietas 3 distances, bet ar izietām divām var cerēt tikt labāko astotniekā. Situācija dāmām līdzīga — labāka no baltiešiem — Kristīne Grotupe — iegūst 12. vietu.

Finālā uzvar zviedri gan dāmu, gan kungu konkurencē.

Secinājumi. Agrāk kaut kur dzirdētais mīts par vieglām sacensībām Skandināvijā ir un paliek tikai mīts. Mūsu piedalīšanās sacensībās bija vairāk priekam un pieredzei, nekā reālai cīņai, jo tik bezcerīgi kaut ko izdarīt izveidotajos maršrutos mēs nebijām jutušies, domājams, nekad. Pats galvenais secinājums — jātrenējas, jātrenējas un vēlreiz jātrenējas. Protams vajag jaunas sienas, daudz aizķeru un daudz jaunu entuziastu, kas vēlas kāpt.

Kalnu īsziņas

▲ Oktobra sākumā Jānis Ventinš ar komandu uzkāpa Col du Midi North Face (Monblāna rajons, Alpi). Kāpiens notika ļoti sliktos laika apstākļos, kas ir pielīdzināmi ziemas kapšanai Skotijā.

▲ Augustā Jānis Ventinš kopā ar komandu uzkāpuši sekojošās Alpu virsotnēs:

- Aiguilles Rouges, Index de la Gliere 2595 m, klintis 3+
- Aiguilles Marbrees ZA kore 3535 m, ~PD
- Aiguille du Moine 3412 m, AD+
- L'Evoque 3469 m, D siena, AD-
- Mont Blanc du Tacul North Face Triangle ~3900 m, Z kuluārs, AD-
- Mont Blanc 4807 m, no Aiguille du Midi, PD

▲ Augustā alpinistu grupa S. Grohovska vadībā uzkāpusi četrās Bezengijas (Kaukāzs) virsotnēs virs 4000 m augstuma — Brno (1B), Gidans (2A), Ukju (2A) un Dihnauš (2A/2B).

▲ Augustā nesekmīgi beidzies Aleksandra Laviša mēģinājums uzkāpt Uzvaras smailē (Tjanšans). Iemesls — sliktie laika apstākļi.

▲ Augustā J.Osis, R.Laveikis, A.Migla un L.Lurie izgājuši maršrutus uz Alpu virsotnēm Rotvand (2806 m, ~Rus 5B) un Piccolo Lagazuoi (2778 m, ~Rus 4B).

Monblāns (Alpī) šogad Latvijas kāpēju vidū bijis īpaši populārs. Virsotnē ir uzkāpušas gan vairākas organizētās grupas, gan virkne atsevišķu kāpēju

▲ 2. augustā K. Liepiņš un N. Lisovskis Šveices Alpos uzkāpuši Pizzo Badile virsotnē pa ZA sienas Kasina maršrutu, TD (V+, A1).

▲ Jūlijā Vents Bomis nobraucis ar sniega dēli no Elbrusa (5642 m). Reizē ar viņu Elbrusā uzkāpuši vēl vairāki Latvijas kalnos kāpēji.

▲ Jūnija beigās — Jānos — no Monblana ar sniega dēļiem nobraukuši Gatis Kalniņš un Pauls Ābele. Kalnā viņi uzkāpuši kopā ar LUTK kalnos kāpēju grupu.

▲ 5. maijā Latvijas alpinists Aleksandrs Lavišs Novosibirskas (Krievija) alpinistu komandas sastāvā sasniedzis Ama-Dablamu virsotni (6856 m) Himalajos (Nepālā, Everesta rajons).

Kopā ar Nikon

pasaule skaistāka

OFICIĀLAIS PĀRSTĀVIS LATVIJĀ

FOTOVEIKALI:
 Kr. Barona 83
 Brīvības 49/53
 Audēju 16 (i/v "Centrs")
 Maskavas 357 (t/c "Dole")
 Vienības gatve 87 (RIMI)

FOTOSALONI:
 Smilšu 1/3
 Miera 4

FOTOPRECES UN FOTOPAKALPOJUMI

Birojs: Kr. Barona 83, tālr. 7276050